

der aarligt skal bevilges, og skulde man finde, at Vestbanen og Tverbanen burde paabegyndes før den Tid, som er forudsat i Loven, er der ikke Noget iveien for, at det Samme kan finde Sted for Havneanlæggets Vedkommende. Bore Forslag, navnlig det under Nr. 2, bringe den foreliggende Lov i saa fuldstændig Overensstemmelse med Jernbaneloven, at jeg virkelig forundrer mig over, at den høitærede Minister kunde fremsætte de Bemærkninger derom, som vi nys hørte.

Indenrigsministeren: Det er for mig ganske mærkbart, at man kan overse den væsentlige Forskjel, der er imellem Lovforslaget om Esbjerghavnen og Lovforslaget om Anlægget af Jernbaner, idet nemlig Anlægget af Esbjerghavnen fra Først af fra Regjerings Side er foreslaaet paabegyndt strax, hvorimod Anlægget af Jernbanerne først er tænkt paabegyndt ikke i det førstkommande, men i det næstkommende Finantsaar. Naar man stemmer for Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger, stemmer man derigjennem for et Stykke Finantslov, og naar de ærede Medlemmer have foreslaaet, at det skal bestemmes ved Finantsloven, hvormeget der hvert Aar skal anvendes, forekommer det mig, at de lige saa godt kunde finde sig i, at Fastsættelsen af denne Sum for det første Finantsaars Vedkommende finder Sted gennem en særlig Lov. Det foreligger jo netop her til Afgjørelse, om der nu i det første Finantsaar, foruden de øvrige Poster paa den Rigsdagen nu foreliggende Finantslov desuden skal indføres en Post paa 200,000 Rd. til Bygningen af en Esbjerghavn, og dette er altsaa i Virkeligheden en Fyldestgjørelse af det ærede Medlems Forlangende. Jeg begjærer her en Bevilling af 200,000 Rd. for det første Finantsaar; de ærede Medlemmer kunne stemme derimod, det forstaaer sig, og jeg venter heller ikke Andet fra Mindretallets Side, men det forekommer mig, at den Maade, hvorpaa dette Forlangende er gjort, er fuldstændig correct. — Med Hensyn til de Jernbaneanlæg, som jeg først har foreslaaet paabegyndt efter dette Aars Forløb, stiller Sagen sig derimod heelt anderledes, thi der er med Hensyn til dem Tid nok til at

gaae til Rigsdagen og forlange det Beløb, som skulde anvendes i det næste Finantsaar.

M. Jensen: Jeg troer, at den høitærede Minister noget har misforstaaet Mindretallets Forslag. Den høitærede Minister mener, at det kunde være Mindretallet ligegyldigt, om man bevilgede de 200,000 Rd. ved dette Lovforslag eller ved Finantsloven, men det er høist sandsynligt, at Mindretallet har tilegnet sig den Opfattelse — som jeg iøvrigt i Almindelighed deler — at Finantsloven bør beherske alle andre Love, og at det er derfor, Mindretallet holder saa stærkt paa, at Bevillingen ikke maa gives ved denne særlige Lov, men kun ved Finantsloven. Da jeg nu ikke er saa streng i mine Principer som Mindretallet, har jeg ikke Noget imod i nærværende Tilfælde at gjøre en lille Afvigelse fra Reglen, og jeg skal derfor anbefale ærede Medlemmer at følge Fleertallets Forslag og stemme for Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger.

M. Sage: Det er ikke meget helbige Forhold, hvorunder man i denne Sag begjærer Ordet; men jeg vil dog bede det ærede Thing om at affre endnu nogle Diebliske paa denne halvt fortvulede Sag. Det forekommer mig, at det meget ærede Fleertal var lidt haardt igaar imod Mindretallet; thi der var ikke mindre end 9 Talere af det ærede Fleertal — den høitærede Indenrigsminister indbefattet — som yttrede sig om det Endringsforslag, der var stillet af 15 Medlemmer, medens der kun var tre fra vor Side, som fik Lov til at tale. Skjøndt flere Medlemmer havde begjært Ordet efter den ærede Ordfører, fandt det ærede Fleertal det dog rigtigt at standse Forhandlingerne, saaledes at der fra vor Side ikke var Mulighed for at komme til orde. Med al Respect for det ærede Fleertal tør jeg maastee sige, at det, naar man har Magten ihænde, klæder smukt at være ædelmøbig, og det kunde altsaa vel, uden at risikere Noget, have tilladt de Herrer, som havde begjært Ordet, at opholde Thinget nogle Minuter. Nu er der naturligviis ikke det allermindste Haab om, at vi kunne standse paa den Vej, hvorpaa vi ere slaede ind. (Hør!) Ja, „Hør“. De, der maastee i sin Tid komme til at græde over